

Tárgy: sürgősségi ellátás magyarországi krízise

Tisztelt Egészségügyi Szakmai Szervezetek és Vezetőik!

Tisztelt Elnökség! Tisztelt Szakmai Tagozatok és Vezetőik!

Mély aggodalommal, a felelősség súlyától megrendülve, de a végső elkeseredés hangján fordulok Önökhöz. Azért írom ezt a levelet, mert a magyar egészségügy frontvonala, a sürgősségi betegellátás elérte azt a kritikus végpontot, ahonnan már nincs hová hátrálnunk. Ami ma a sürgősségi osztályokon történik, az már nem pusztán strukturális probléma vagy finanszírozási hiányosság. Ez egy humánus és szakmai krízis, amely a szemünk láttára emészti fel a hivatásunk utolsó bástyáit.

A sürgősségi ellátás az egészségügyi rendszer frontvonala, amelynek állapota közvetlenül tükrözi a teljes ellátórendszer működési hatékonyságát. Az utóbbi időszakban a Sürgősségi Betegellátó Osztályokra (SBO) nehezedő nyomás elért egy olyan kritikus szintet, amely hosszú távon veszélyezteti mind a megbízhatóságot, mind az ott dolgozó orvosok és szakdolgozók fizikai és mentális épségét. A sürgősségi ellátás eredendő küldetése a legmagasabb: az emberi élet megmentése a legkiszolgáltatottabb, legkritikusabb pillanatokban. Mára azonban ez a nemes feladat nehéz, szinte elviselhetetlen keretbe került. Az osztályok folyosóit elárasztja a betegek végelethelyre áradata. Olyan betegek tömegei fordulnak hozzánk, akik a széteső alap- és szakellátás útvesztőiből menekülve, végső menedékként tekintenek a sürgősségi kapukra. A rendszer képtelen hatékonyan kezelni ezt a terhelést, a várótermekben pedig gyakori a pattanásig feszülő kétségbeesés és a fájdalom.

Miközben a betegszám exponenciálisan növekszik, az ellátást biztosító szakemberek száma drámai módon fogyatkozik. Kevesen vagyunk, ijesztően kevesen! Orvosok, ápolók, szakdolgozók, adminisztrátorok, betegkísérők, mind mind emberfeletti, megfeszített munkával próbálják fenntartani a működés látszatát, de a humán erőforrás végletesen kimerült. A kollégák arcán a hivatástudat fényét felváltotta a krónikus túlterheltségből fakadó üresség és a mély, fojtogató kiégés. A fluktuáció

nemcsak számokat jelent a statisztikákban, hanem elveszített életeket, elvándorló tehetségeket és magára hagyott, magányos műszakokat.

A jelenlegi működési modell fenntarthatatlan. A szakma és a biztonságos betegellátás alapelvei sérülnek nap mint nap, amikor a méltatlan munkakörülmények és a létszámhiány miatt a legelkötelezettebb gyógyítók is kénytelenek a kompromisszumok csapdájába esni. Félő, hogy hamarosan eljön a pillanat, amikor a rendszer végleg összeomlik a saját súlya alatt és a sürgősségi ellátás már a nevében sem hordozhatja majd a gyors és hatékony segítség ígéretét. Ez a lehangoló valóság nemcsak a jelenünket mérgezi meg, hanem a jövőbe vetett hitünket is felemészti. Megrendíti az egészségügyi rendszerbe vetett bizalmat betegben és ellátóban egyaránt!

Ezért kérem Önöket, mint a szakma legfőbb őreit és képviselőit, hogy ne nézzék némán az agóniát. Szükség van az Önök tekintélyére, szakmai erejére és határozott fellépésére a döntéshozók felé. Nem rész megoldásokra, hanem radikális, azonnali és strukturális beavatkozásra van szükség, amely elismeri a sürgősségi munka rendkívüli súlyát, megvédi a még pályán lévő szakembereket, és gátat szab a kontrollálatlan betegáramlásnak. Azonnali beavatkozás nélkül a rendszer így ebben a formában, ebben a kritikus humán erőforrás krízisben fenntarthatatlan. Az utolsó órában, hanem az utolsó percekben vagyunk!

Bízom benne, hogy segélykiáltásunk meghallgatásra talál és közösen még megfordíthatjuk ezt a tragikus folyamatot, mielőtt a végpont végleg visszafordíthatatlanná válik.

2026. május 28.

Tisztelettel és aggodalommal!

*Sebő Gábor MSc. MSN, APN, BSc.
Okleveles kiterjesztett hatáskörű ápoló (APN)
Vizsgáló APN
Egyetemi okleveles ápoló (MSc.)
Diplomás ápoló (BSc.)*